

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

LA DISOLUCIÓ

—A veure si me la darán!

—¡Aleluya!... ¡Ja es meva, senyors, ja es meva!

—Jo, francament, no ho crech...

—A mí ningú me 'n ha dit ni una paraula.

—Ell dirà lo que voldrà, pero jo ho dupto que la tingui.

—Jo sí que la tinch!... La disolució de tot lo corcat, de tot lo corromput, de tot lo que impedeix la regeneració d' aquesta terra.

truosa, que deixa al arbitre de la Iglesia el destí pòstum no sols ja dels creyents, sino també dels incrèduls.

Y en Romanones, cridat á decidir, va donar la rahó al governador y al clero.

Perque lo que diria ell: ¿som ó no som liberals... á la inglesa?

Aquesta resolució la va pendre en vigílies de la seva defunció ministerial.

Sens dupte, sentint arribar la fi dels seus dies, devia volguer ferse objecte de una distinció especial. Y se l'ha guanyada.

Caldrá que tot el clero d'Espanya, si no vol passar plassa de ingrát, li canti unas absoltas de gorra.

El de Bivona ha deixat per fi la seva insula barcelonina. Plé de infulas aristocráticas va venir á Barcelona y se'n ha tornat pansit, sense haver pogut trobar la embocadura de aquesta terra essencialment democrática.

Tenia l'encàrrech de acabar ab l'esperit republicá y ab l'esperit autonomista, y durant el seu mando s'ha constituït la *Solidaritat catalana*, bloc formidable, que 'ls governs oligárquics trobaran, per molt temps, atravesat en el seu camí.

Y que vagin venint governadors d'empenta!

Ara's parla d'en Capriles, com á designat pera substituirlo.

Un lleó que va haver de sortir de Valencia pí tant... ó millor dit *pitat*.

Per lo tant:

«Digueuli que vingui que aquí l'esperém.»

El Papa está malalt, y malalt de malaltia eclesiástica: de gota.

Vostés preguntaran sens dupte: —¿Y per que es eclesiástica aquesta malaltia?

Y jo 'ls respondré: —Per alló que diu el refrán: «Moltas gotas fan un ciri.»

Lo més curiós es que á pesar de sentirse tan molest, s'obstina en no pendre cap de las medecinas que 'ls metjes li prescriuen. Per aquest costat es ell qui té la culpa de no curarse.

Pero 'ls metjes, además, li aconsellan que surti del Vaticá y vagi á esbargirse. Aixó ja li agrada una mica més que las potingas; pero surt el Sacro Colegi y s'hi oposa terminantment. De manera que, ab tot y la seva ponderada infalibilitat, fins tractantse de la salut pot més el Sacro Colegi qu'ell.

¿Que s'hi farà! Lo que dirán els cardenals: —Els Papas passen, y els dineróns de Sant Pere, restan.

Ja ha sigut entregat als monarcas l'album dels arcaletes d'Espanya.

En el preàmbul que precedeix á las firmas s'invoa el recort del *Alcalde de Zalamea* y del *Alcalde de Móstoles*, els quals, en veritat, se varen fer célebres, sense necessitat de afuixar 25 pessetas, com cada un dels arcaletes firmants del album.

Al posar la firma en aquestes condicions s'han fet dignes de un altre arcalete tan popular quan menos com el de Móstoles y el de Zalamea.

Del arcalete *Borrego*.

El *Correo*, qu' es un periódich liberal monárquich ab punts y ribets de independent, s'ocupa de l'última crisis y diu:

«Ha comensat la comedia, y á jutjar per las primeras escenas, prompte entrarem de plé á plé en el sainete, que qui sab si arribará á ser com aquell famós sainete que feya plorar, ó com aquell drama que feya riure.»

Siga com l'un, siga com l'altre, estém ben segurs de que al cap de vall obtindrà més xiulets que aplausos.

Moltas bocadas se fan aquests dies de que s'inaugurarà una nova era política de llibertat á la inglesa. Jo, á parlar francament, ho crech tal com ho diuen.

Pero ab la circumstancia especial de que 'ls espanyols paganos farém el paper de *inglesos*.

Lo qual vol dir que la *llibertat* que 'ns prometen, ens la *quedarán á deure*.

A la Porta del Sol, de Madrid, detenen á un home de mala catadura.

El públich que, desde la bomba d'en Morral, está molt escamat, comensa á arremolinar-se mostrant en contra del pres intencions no gayre pacíficas.

Pero el pres, alsant els brassos, exclama ab veu desesperada:

—Señores, que no soy anarquista: un servidor es ladrón.

Podía haver afegit:

—Ladrón, para servir á ustedes!...

Acostumats á pesar y medir y á buscar el preu exacte de todas las cosas, siguin ó no siguin de comers, están alguns dels que mes van contribuir al homenatge regi.

A un d'ells li varen preguntar:

—L'acullida que 'ns han fet ¿val verdaderament els 25 mil duros que 'us va costar el regalo?

L'interpelat, sense pararse á meditarho, va respondre:

—Cál Ni 'ls mils.

Un altre deya:

—Si ho arribém á presumir, els 25 mil naps del regalo els portém de dret á la suscripció de *Solidaritat catalana*.

A lo qual li va observar un solidari:

—Amigo, qui s'aparta del bon camí s'exposa á relliscar y caure.

A la Plassa de la Universitat de Barcelona hi havia un centro de *Juventut monárquica*, que sigué tancat y dissolt per ordre gubernativa.

¿No saben per que? Senzillament, perque allí la ruleta no parava un sol instant, y las cartas tot lo dia, al igual que la cabra del adagi, *tiraban al monte*.

Es una viva llástima que uns joves dels qui tant se podia prometre la causa de la monarquia, á lo millor s'hajan vist interromputs en sas dinásticas efusions.

¿Que se'n treu de tenir tant amor als reys de cartas?

Llegeixo:

«Mr. Dieu (en catalá Deu) ex-diputat francés del departament de la Somme, acaba de morir, havent sigut enterrat civilment conforme á la seva voluntat testamentaria.»

Ja veuen á quin punt han arribat á Fransa las ideas lliurepensadoras, que fins Deu disposa que no vagin capelláns al seu enterro!

Teniam un ministre que's deya Santa María, y ara 'n tenim un altre que s'anomena San Martín.

La Santa ha sigut substituïda per un Sant.

Aixó, á primera vista, sembla mes mascle. Pero no hi ha que refiar-se'n: ni aquella va fer miracles, ni aquest ne farà tampoch.

El poble espanyol pot ben afirmar que ni Santa María ni San Martín son sants de la seva devoció.

Segons sembla, els senyors que componen el *Comité de Defensa Social* s'ocupan actualment de la projectada y futura Exposició universal de Barcelona.

¿Quí sab! Potser se proposan donarli importancia, establirhi una secció que no s'ha vist may en cap Exposició del món. Aquesta secció podria comprendre una parodia del Sant Ofici, tal com ells el practican en sa calitat de aficionats.

Verdaderament, cas de ferse l'Exposició, aquest sol espectacle faria venir á Barcelona un sens fi de forasters.

Deya fent tertulia á nit un general de 'ls mes braus: —Jo si he arribat á tants graus, ho dech al molt esperit.

Estava malalt en Sala y el quarto hont tenia 'l lit, li venia fit á fit de la porta de la escala. Y anantli ja 'l mal de baixa deya ab sorna l'altre dia: —¡Vetaquí que si 'm moria veuria entrar-me la caixa!

Per descuit de la criada hi hagué una explosió de gas,

LA CARICATURA AL EXTRANJER

El poble rus espera...

Espera que la nova llum li vingui de la Duma.

(De L'Asino)

que deixá al pobre Tomás tota la cara cremada. Y ara al anar pe 'ls carrés fet un Llátzer, sempre diu al notar que algú se'n riu. —¡Aixó encare 'm crema més!

La ciutat van sitiá, y un com á bon ciutadá digué: —Jo 'm quedo á n' al siti encar que ningú m' imiti. —Una bala 'l vá tocar y á n' el siti vá quedar.

—¡Quin talent deu tení en Sánchez! —Si es un ase! —Cá barret! y la nova lley que ha fet? —¡Quina lley!

—La «Lley d' Ensanxes.»

JULIÀ CARCASSÓ

XARADAS

I

Una vocal es primera; la segona, consonant, sens dupte, veurás que 't dona y un animal el total.

II

Prima-doblada, una fruyta; la segona, es aliment; nom d' home, Duas-primera y per beure, 'l tot, serveix.

III

Primera doble, es á Roma; tractament, segona-inversa que á Inglaterra es ahont s'usa y el Total, ciutat francesa.

IV

Una consonant, primera; aliment hi ha en la segona; y el total, si be ho combinas, un abrich veurás que 't dona.

V

Altre cop consonant, prima; dos, nota musical dona, tersa, en el género neutre y el total, es un nom d' home.

CARLES DE LAVIOLA

TARGETA

J. MORÉT DE GRACIA
ALBIM, 3.
ESPOLLA.

Formar ab aquestes lletres els noms de tres carrers de Barcelona.

EMILI FORGAS

ANAGRAMA

BADANT

El noy del total Marsal jugant ab el nen Eudalt ab una tot va total y 's va fe un nyanyo.

ALÍ-FOIX, el Vell

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1 2 3 4 5 6.—Part del món.
5 4 3 3 4.—Objecte per ví.
1 2 3 6.—Planta.
5 6 2.—Nom de home.
5 6.—Aliment principal.
1.—Vocal.

Pel pedregal

Y ell, tossut que tossut, á dalt del burro, ¡ab un camí tan perillós!...

Caballers: Lleüg Plumall, Benjamí Canals, Nen Petit, Montanyeta, Miquel Planas, y S. del Castillo: Pega sobre desgracia.

Caballers: Jo y en Rafel, Pau de las Calsas Curtas, El Comte de la Verola, y Noy Pepet: Regular.

Caballer: Gonnella poétich: No li assegurem.—Xuta de la Rectoría: No va, ni á tiros... y aixó que se 'ls mereix.—La noya Agnasseta: Senyora meva, per l'amor de Deu, llegeixi avans d' escriure!—Joan Foraster Pomés: *Acceptada la dimisión*... Sentim la funesta resolució.—E. P.: Farém els possibles... pero no se 'n refíhi massa.—L' Hereu d' Horta: Es tan serio aixó! Va molt bé, pero no es pel carácter ni per las ideas del periódich.—Un Puertorriqueño: Gracias. Entra en cartera.—A. M.: La forma es detestable. El fondo... es molt fondo.—Juan A.: La poesía es llarga, molt llarga; menos mal que en cambi es dolenta, molt dolenta.—Saldoni Ximus, No 'ns satisfá del tot.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C^a